

Ik zit huiswerk te maken aan mijn net iets te kleine bureautje. Mijn knieschijven raken de achterzijde als ik mijn bureaustoel aanschuif, waardoor ik altijd iets naar achteren moet zitten, en mijn rug na een middag huiswerk maken vaak pijnlijk stijf aanvoelt.

Het is een heldere dag en enkele zonnestralen bereiken mijn bureau. Kleine stofjes dansen in het licht. Ik krabbel wat poppetjes in mijn wiskundeschrift, omdat ik vastloop met een som. Vereenvoudigen van breuken, het is niet mijn sterkste onderdeel.

De appel-kaneelthee is inmiddels afgekoeld in mijn mok met het zakje er nog in.

Mijn moeder klopt op de deur en roept mijn naam. Het veront-rust me dat ze mij stoort tijdens het huiswerk maken, dat doet ze anders nooit...

Ik wacht even met antwoorden, zucht en kijk rond in mijn ka-mer. Die is kleiner dan de kamer in mijn ouderlijk huis, maar toch wel gezellig ingericht.

Ik staar even naar mijn prikbord met kaarten en foto's, herinneringen aan fijne momenten, waar ik altijd naar kan kijken als ik me even niet zo happy voel.

Ik zie de stralende foto van mijn ouders tijdens een vakantie in Italië en laat mijn blik erop rusten.

Ik slik.

Waren ze zo gelukkig als ze er hier uitzien?

Mijn vader met zijn wilde bos krullende haren.

Met een flesje bier in zijn hand, waarmee hij een proostende beweging naar de camera maakt.

Mijn moeder met een bruinverbrand lijf in een soort hippiejurk, haar tanden bloot lachend.

Ik herinner me dat ik deze foto maakte, ik ruik de geur nog, een combinatie van zilte zeelucht en loofbomen.

De zon, de warmte, het zand dat drie weken lang niet tussen onze tenen uit geweest is.

De vrijheid die ik had om de hele dag met andere kinderen over de camping te struinen.

's Avonds pizza eten met uitzicht op zee.

Mijn ouders die verliefd naar elkaar keken, waarop mijn broer kreunend weg keek.

Mijn moeder klopt nog eens en roept mijn naam.

Ik hoor aan haar stem dat er iets is.

Erger nog, ik hoor haar praten tegen oom Frederik, die blijkbaar ook voor mijn deur staat.

Dit kan geen goed teken zijn.

Mijn moeders stem slaat over, wat meestal gebeurt als ze boos is of wanneer ze verdriet heeft.

Ik krijg een vermoeden dat dit laatste het geval is.

Ik voel aan alles dat er slecht nieuws gaat komen.
De angst die dit aanwakkert zit meteen in elke vezel van mijn lichaam.
Het voelt alsof ik een stomp in mijn buik krijg.
Een misselijk gevoel trekt vanuit mijn onderbuik naar boven richting mijn maag, die direct verkrampd aanvoelt.
Ik heb het idee dat ik in een enorme afgrond val, dieper en dieper, alsof er geen einde aan komt.
Ik wil niet dat er weer iets gebeurt.
Er is al te veel gebeurd.
Ik wil naar haar roepen: Ga weg! Ik wil het niet weten!
Maar mijn stembanden lijken bevroren en alleen een klein piepje komt uit mijn keel.
“Ik kom,” stamel ik.
Ik weet dat het geen zin heeft om als een klein kind te gaan gillen.
Ik ben inmiddels groot en ervaren genoeg om volwassen te reageren op heftig nieuws.
En dit zal heftig zijn.
Er gaat nieuws komen wat mijn leven voorgoed verandert.

Ik kijk nog een keer naar de foto en zucht.
Met bonkend hart herpak ik mezelf, neem nogmaals een diepe teug adem en loop naar de deur om hem te openen.